

Jelen-lét

Nyikos András

„Íme, a szűz fogan méhében, fiút szül, aki Immanuelnek neveznek – ami azt jelenti: Velünk az Isten.” (Máté 1,23)

Máté evangéliuma Isten jelenlétével kezdődik – Immanuel –, és az Ő jelenlétének örökké tartó ígéretével záródik: *„Íme, én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig.”* Karácsony annak az ünnepe, hogy Isten az Ő Fiában eljött ebbe a világba, emberré lett, hogy valóságosan érezzük: Akiben hiszünk, nem távoli, elérhetetlen, személytelen valaki, hanem itt van közöttünk, részese a mi életünknek, küzdelmeinknek, hordozza terheinket, mellettünk áll gyengeségeinkben, megtisztít bűneinkből és felmutatja azt az életet, amelynek örök értéke van.

Jézusban: Velünk az Isten. Milyen szomorú, hogy még a hívő ember is sokszor múlt időben fogalmaz: Krisztus, Aki eljött; vagy jövő időben: Krisztus, Aki eljövendő. Milyen ritkán gondolunk Rá jelen időben: Velünk VAN az Isten. Pedig ebben a bizonytalan, sötét, hullámozó, kétségekkel és félelmekkel teli világban olyan nagy szükségünk lenne erre az ígéretre. Mint a tanítványoknak, akiknek hajója az éjszakai sötétségben messze eltávolodott a parttól és a hullámok között hanyódott. És amikor Jézus a tengeren járva odament hozzájuk, ennyit mondott nekik: *„Bízzatok, én vagyok, ne féljete!” (Máté 14,27)* Nemcsak a tekintetben szerette

Köszöntő

volna megnyugtatni őket, hogy nem szellemet, vagy valaki mását látnak. Annak a bizonyosságát akarta megerősíteni bennük, hogy Ő van, lehet Rá számítani, nem hagyta magukra őket. Én VAGYOK, itt vagyok, veletek vagyok, nem hagylak el benneteket.

Hisszük-e ezt? Ennek a viharos évnak a végén megnyugvást ad-e az Ő jelen-léte, jelenvalósága?

„Bear” Grylls, aki a „Kalandor” melléknevet is megkapta, 3 évet szolgált a brit hadsereg különleges egységében, majd súlyos balesetet szenvedett, ennek ellenére 23 évesen feljutott a Mount Everest csúcsára. Azután pedig a világ legkülönbözőbb pontjain extrém körülmények között átélt kalandjairól lett híressé. „A lélek ereje” című könyvében az isteni jelenlétről, az Ő erejéről és ígéreteiről így ír:

„Ez a jelenlét nem kér cserébe semmit. Erős, jó, és a szeretetben gyökerezik, olyan, mint a szülő a kisgyerekeknek, hiszen felvidít, vezet és védelmezi lépteimet. Mindig tudtam, hogy ez a jelenlét létezik, és soha nem is hagytott el (...) Jézus is ebben az erőben élt, és mindennap megosztotta másokkal. Azt mondta, ez az erő Ő maga: *„Én vagyok az út, az igazság és az élet.”* (Jn. 14,6), és számtalan kalandom során meggyőződtem róla, hogy amit az életünkkel és a jövőnkkel kapcsolatban állít, az biztosan kiállja az igazság próbáját. Minden azon múlik, miképpen válaszolunk Krisztusnak a velünk kapcsolatos ígéreteire. Nem kell sem vallásosan, sem feltűnősködve reagálni. Sőt, ellenkezőleg! Az igazi hit inkább nyers, őszinte, a küzdelmekben és bukásokban ragyog a legszebben, és soha nem hagy cserben. Bízodj! Most indul a hit útja, és a legnagyobb erő meg a legjobb barát kísér minket.”

Nem kell extrém helyekre mennünk ahhoz, hogy kalandokat éljünk át. Az élet útját járva, anélkül, hogy különösebben keresnénk, mindnyájan találkozunk embertpróbáló kihívásokkal és küzdelmekkel. De a hétköznapi „hegymeneteiben” nekünk is a legjobb barátunk van szükségünk. Aki velünk van az örömeinkben - hogy Vele osszuk meg

azokat. Aki velünk van útkeresésünkben, döntéshelyezeteinkben – hogy Tőle kérjük a vezetést. Aki velünk van az ünnepeinkben – hogy ne üresedjenek ki. De velünk van akkor is, amikor bajban vagyunk - hogy kimentsen minket. Amikor szenvedünk - hogy könnyeinket letörölje. Amikor elesünk - hogy segítsen felállni. A gyengeségben - hogy erőssé tegyen, hogy megerősítsen. Velünk van a halálban - hogy bizakodóvá legyünk. És igen, véglegesen velünk van halálunk után is, egy olyan helyen, melyet „szem nem látott, fül nem hallott, és ember szíve meg sem sejtett” (1Kor 2,9), a helyen, amit Isten készített az őt szeretőknek.

Isten jelen-létében megélt ünnepet kívánok a gyülekezet minden tagjának!

Gyülekezeti életünk a „második hullám” idején

Reményiné Baló Gyöngyi

A járvány első hullámának indulásakor 2020. 03. 15-én lehettünk utoljára együtt a templomunkban, majd 05. 24-én szigorú óvintézkedések mellett újranyitottuk a kapukat. Előrejelezték a második hullám érkezését, de talán nem is akartunk tudni róla. November 15-e óta ismét csak otthonról hallgathatjuk az istentiszteleteket, és egyelőre nem is látjuk az újranyitás lehetőségét.

Őszi lapszámunkban ilyenkor főleg a közelgő ünnepi alkalmainkra szoktuk felhívni a figyelmet, most azt jelezzük, hogy nem tudhatunk semmit biztosan. Lehet, hogy mire kézhez kapjuk ezt az újságot, egészen más a helyzet, mások a rendelkezések, mint ma. Alábbiakban soroljuk a jelen körülmények között is megtartott alkalmainkat:

minden vasárnap 10 órakor
istentisztelet hangzó formá-

 ugyancsak minden vasárnap 10 órakor a gyermekek részére is készül tanítás, amely a gyülekezeti levelezés és a honlapunk segítségével egyidőben, de később is követhető

 minden pénteken 18 órakor ifióra online felületen

További együttléteink a felsőbb utasítások és lehetőségek függvényében változnak, a vasárnapi isteniszteleteken elhangzó hirdetésekől értesülhetünk a változásokról. Az ünnepi istentiszteletek rendjét is a hirdetésekben pontosítjuk.

(Jób 2,10)

Kedves Testvérek!

Ugyanakkor érezhettük, hogy Isten most is adja az Ő erejét, mutatja az utat, segít és felemel. Az első sóhajok és imádságok után visszaemlékeztünk, milyen csodálatos volt látni, ahogy Isten indította a gyerekeket, sőt a szülőket is arra, hogy otthon, közösen éljék át az online gyerekfoglalkozásokon keresztül Isten jelenlétét és tanítását.

Hálával teli a szívünk, hogy a gyerekek, fiatalok újra bekapcsolódtak a foglalkozásokba. Köszönjük a szülők segítségét és támogató leveleiket, a nagyobb fiataloknak pedig, hogy segítenek a kisebb testvéreiknek.

Igazán látszik, hogy szívvel-lélekkel otthon is együtt vagyunk Istennel. Szeretettel küldünk pár képet, hogy mindannyian tudjunk örülni annak, hogy a gyerekek az online istentiszteleti foglalkozásokon is milyen odaadónan vesznek részt: írnak, alkotnak, Isten dolgaival foglalkoznak.

Továbbra is biztatjuk a Testvéreket, hogy bátran küldjék el a feladatokat osztálytársaknak, unokáknak, rokonoknak, barátoknak, szomszédoknak. A játékfolyamba bármikor be lehet kapcsolódni. Az eddigi feladatok a honlapon elérhetők, a válaszok beküldhetők.

A képekkel kívánunk Áldott Karácsonyt, abban a reményben, hogy hamarosan találkozhatunk, és együtt lehetünk a templomi és a gyerekistentiszteleteken.

Gyerekszolgálok

Megkésve? Épp időben!

Barta Zsófia

Végre megtarthattuk a konfirmációt! Már ez is egy kisebb csoda volt, de sokkal nagyobb csoda volt az, hogy én is ott voltam, ráadásul mint konfirmandus. Ha ezelőtt mondjuk 5 évvel valaki nekem azt mondj, hogy 2020. október 25-én én konfirmálni fogok, biztosan nem hittem volna el.

De Isten kegyelmes, türelmes és szeretetteljes munkájának hála mégis eljuthattam az Ő közelségébe, ami erre a döntésre indított engem is. Isten érthetetlen kegyelme, hogy egy olyan Nélküle élő ember is megtérhetett, mint én, óriási hála van ezért a szívemben. És nagyon hálás vagyok a lelkipásztorunknak, Andrásnak, amiért fordulhattam hozzá a kérdéseimmel, a sok beszélgetésért nektek is, Testvérek, és mindenki kedves, türelmes hozzáállásáért. Nagyon köszönöm, hogy befogadtatok a közösségetekbe.

Szeretettel:

Zsófi

„Menjetekek el tehát, tegyetekek tanítvány-
nyá minden népet, megkeresztelve őket
az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek
nevében.” /Mt 28,19/

Reggeli imám

Köszönöm...

Takács Katalin

Mennyei Atyánknak, hogy a mai napot is megélhetem;
a hittestvéreimet, akik gondolnak rám is;
a családom tagjait, akik mellettem állnak;
a lelki békét, amit nap mint nap megélhetek;
a biztonságot, a meleg lakást, a testi és lelki táplálékot;
a fiatal szülőknek, hogy az én egészségemért, nélkülük is megoldják a gyerekek felügyeletét;
a gyülekezeti ifiknek, hogy házhoz hozzák a Reformátusok Lapját;
és mindazoknak, akik fegyelmezetten viselkedve élik meg ezeket a nehéz időket.
Áldjon meg minket az Úr, és őrizzen meg minket!

„Ti pedig kinek mondotok engem?” /Márk 8,29/

Reményiné Baló Gyöngyi

Tanítás

Tavasszal két hónapig voltunk bezárva, - talán még jobban és szigorúbban is, mint most. Ismét bezárultak a templomkapuk, nem is tudjuk, hogy mennyi időre. Sok írás, vélemény, riport és beszélgetésből tudjuk, hogy nagyon különbözően éljük meg ezt a rendkívüli időszakot. Van, aki háborog, elégedetlenkedik, van, aki egykedvűen vagy fegyelmezetten elfogadja, - de mindnyájan kénytelenek vagyunk betartani az utasításokat. Megtorpantunk a szokott életritmusban, és alkalmunk van most szokatlan dolgokat is tenni. Nemcsak a gyakorlati dolgainkban, hanem a lelkünkben, gondolatainkban is. Magamban így neveztem: most a tisztázás időszaka van. Olyan sok mindent teszünk, gondolunk megszokásból, szinte nem is keresve az értelmét, célját, miértjét.

A címben szereplő kérdést Jézus teszi fel a tanítványainak.

Miután elsorolták az akkori tanítványok Jézusnak, hogy az emberek kinek, ki-mindenkinek nevezik Őt, a tanítványoknak - és ma nekünk - szegezi a kérdést: *Ti kinek mondotok engem?*

„Bezártságunkban”, a templomtól való elzártságunkban most lehet tisztázni az őszinte választ! Amíg természetes módon vasárnaponként elmehettünk a templomba, talán nem szembesültünk ilyen élesen ezzel a kérdéssel, de most átgondolhatjuk, most letisztázhatjuk magunkban Isten előtt: ki is számunkra Jézus?

Gyülekezetünkéből néhányan hetek óta együtt tanulmányozzuk a Biblia egy-egy levelét, és e-mailben megosztjuk a gondolatainkat egymással. A közös tanulmányozás címe: Szeresd nagyon Istent, ezen belül a mostani hat hetes programé: Jézus a mindenünk! Szeretnénk megfejteni az Ige tanításán keresztül Jézus lényét, hogy őszintén és átgondoltan tudjunk Jézus feltett kérdésére válaszolni.

A feltett kérdés egyszerű, és a válaszhoz nem is kell más, mint a Szentlélek megvilágosító munkája. Kedves történet Assisi Szent Ferenc élete, most újra olvasom Ferenc testvér címmel (Julien Green az író). Mikor megtért Ferenc, mindenkinek szeretett volna beszélni Istenről, de a gyermekkori templomi történeteken kívül nemigen tudott mást. Viszont átjárta szívét-lelkét Isten szeretete, jósága, szépsége, és csak erről beszélt, énekelt mindenkinek és mindeneknek. Ő tudta a választ: az Isten Szeretet.

Ideje van az olvasásnak

Takács Katalin

Könyvajánló

Fekete Károly: Két percben

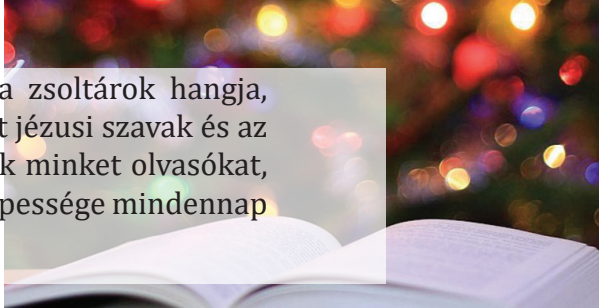
Kálvin Kiadó, 2020.

A Kossuth Rádió hajnali hat órai hírek előtt „napi imádság” címmel elhangzott, a szerző, két perces elmélkedéseiből összeállított kiadvány.

Fekete Károly református püspök, egyetemi tanár az ige - gondolat - fohász vázra épülő két perces időkeretbe férő gondolatokat fogalmaz meg.

Keresztyén ünnepeink üzenete, a zsoltárok hangja, az evangéliumokban írásba foglalt jézusi szavak és az apostoli intelmek abban segítenek minket olvasókat, hogy a lélek belső derűje és állóképessége mindennap növekedjék.

A legtökéletesebb ajándék

Reményiné Baló Gyöngyi

Mintha elfelejtette volna a világ, hogy milyen egyszeri és világraszóló történet zajlott ott Betlehemben 2000 éve, - egész másról kezd szólni a Karácsony.

Tervezgetünk, számolgatjuk a családtagokat, kedves ismerősöket, hogy kinek mit vegyünk, ki minek örülne? Akaratlanul is „beállunk a sorba”, a kereskedelem és üzleti világ által kreált ünnepi előkészületbe.

Szeretünk adni, - és ez így jól is van, - ha tudjuk, hogy mi magunk már megajándékozottak vagyunk! A létező legnagyobb AJÁNDÉKot már megkaptuk, amikor a hit ajándékát elfogadtuk! Hóseás könyvében olvashattuk nemrég Isten felénk forduló szívének bensőséges vallomását:

„Eljegyezlek magamnak örökre, eljegyezlek magamnak az igazság és a törvény, a szeretet és az irgalom ajándékával. Eljegyezlek magamnak a hit ajándékával.” /Hós3,21-22/

Ferenc pápa fogalmazta meg így: „Isten szeretete nem valami homályos és bizonytalan dolog: Isten szeretetének neve van: Jézus Krisztus” Ez a „nevesített” SZERETET született meg 2000 éve, hogy életét adja majd helyettünk, miattunk, érettünk! Ajándékba kaptuk, mi csak elfogadni tudjuk hittel. Ez az ajándék ugyan „személyre szóló”, mégsem tarthatjuk meg magunknak! Ha megtartjuk, lassan elkopik, semmit sem ér! Azért kaptuk, hogy szétosszuk, elmondjuk, megéljük, mutassuk a „világnak”, hogy lehet másként élni, ünnepelni, dolgozni, családi életet élni, - mindezt hálából.

Nehéz szembemenni a szokásokkal, hagyományokkal, elvárásokkal, és kicsit másképp ünnepelni. Az üzleteket járva, ajándékokat keresve, jusson eszünkbe Jakab apostol megállapítása:

„minden jó adomány és minden tökéletes ajándék onnan felülről, a világosság Atyjától száll alá...”

Ez már a második olyan beszélgetés, amelyet a világjárvány miatt telefon bonyolítunk. Gyülekezetünk aktív tagjának, Takács Katinak is egy ehhez kapcsolódó kérdést teszek fel először.

-Kedves Kati, mostanában sokszor olvassuk, hogy a Covid -19 egyéni számvetésre is jó. Ki-ki átgondolhatja, hogy jutottunk idáig, és kinek mi ebben a szerepe. S hogyan tovább?

-Én azokhoz tartozom, akik ebben a helyzetben lehetőséget láttak. Nekem például több időm lett Istenre, a csendes elgondolkodásra. Korábban este olvastam el az igét, egy ideje pedig ezzel kezdem a napot. Ezáltal több időm lesz, hogy jól értem az igazi üzenetet. Változik a világ, de ennél fontosabb, hogy bennem mi változik.

-Hiányzik valami abból a vírus előtti, régi világból?

-Nem, tényleg nem. Eddig olyan természetes volt minden, ami körülött, ma minderre sok-sok fokkal hálásabban nézek. Megváltoztak az igényeim, sokkal könnyebb lemondani. Egyszerűen élvezem a csendet, amit gyakrabban hallok meg mostanság.

-Keveredik ebbe azért némi félelem is?

-Valós félelmem nincs, de természetesen máshogy élek. Igyekszem önállónak maradni, mert nem terhelnék másokat, ugyanakkor ésszel, óvatosabban élek.

-Mindennapi kérdés lett az is, mindez Isten akarata? Bűneink büntetése?

-Isten nem büntet, ez hitem alapja. Már annyi mindent tettünk mi emberek Isten világa ellen, nem két kézzel pusztítjuk, hanem huszonkettővel. Miért kívülről keressük az okot? Mi vagyunk az ok, le kell ülni kicsit, s elgondolkodni mindezen.

-És melyik ige volna a hited alapja?

-Kettő ilyen van. Nem oly távoli konfirmációmra azt kaptam, hogy „*Ne félj, mert én veled vagyok, ne csüggedj, mert én vagyok Istened! Megerősítelek, meg is segítelek, sőt győzelmes jobboldalomat támogatlak*”. /Ézs 41,10/

E mellett azonban egész hívő életemet végigkíséri Mt 5,37: „*Ellenben a ti beszédeitekben az igen legyen igen, a nem pedig nem, ami pedig túlmegy ezen, az a gonosztól van.*”

-Az elsőben Inkább az Úr aktív, segítő kegyelemmel lép hozzánk, a másodikban nagyon kemény tartást vár tőlünk. Melyik áll közelebb hozzád?

-Én Jézust elfogadtam Megváltómnak, de tevékenynek kell lennünk a hitéletünkben is. Tudatosság kell ahhoz, hogy felismerjük, majd meg is éljük mindazt, amiért születünk. Olyan sokszor cselekszünk tudatlanul, esztelenül. Nem tudom, milyen ítélet alá esik majd, hogyan éltem, de abban biztos vagyok, és tudatosan figyeltem erre mindig, hogy mások kárára sosem éltem.

-2013-ban konfirmáltál Árpádföldön. De hogy kezdődött?

-Budapesten születtem, épp 70 éve. Alapvetően nem hívő, s nem templomba járó szüleimnek három gyermeke volt, nővéremmel, öcsémmel nőttem fel. Mindannyian katolikusként keresztkeltek a Sasvár utcában. A templomélmény kimaradt akkor az életemből, de imádkozni ők tanítottak, Jézusról is hallottunk.

-Sok év múlva hogyan jutottál el a mátyásföldi gyülekezetbe?

-Öcsém felesége hívott oda. Bár ez a történet messzebből indul. Anyukámat súlyos demenciával kellett ápolnom élete utolsó két évében. Nagyon kemény megélni, ahogy anyánk nem ismer meg, vagy hogy szinte nem is azonos már önmagával. Valamit kerestem a lakásában két nappal a halála előtt. A könyvespolcán - alig egynéhány könyvvel – addig sosem vettem észre a fekete gerincű könyvet: egy Bibliát. Elvittem magammal, de csak a halála után nyitottam ki, és éjjel-nappal csak olvastam. Elejétől a legvégéig. Ott történt velem valami.

-S innen hogy kerültél hozzánk, Árpádföldre?

-Még egy kis kitérővel. Mátyásföldön mondták, hogy van itt Árpádföldön egy kis templom, biztos megtalálom. Be is tértem az Állás utcai kis templomba, ahol egy idő után gyanús lett, hogy ez nem református istentisztelet, de amikor azt mondta a pap, térdeljünk le imádkozni, ott és akkor, egy katolikus templom miséje után minden könnyemet kisírtam. Nem tudom, hogy jöttem ki onnan, vagy mit gondoltak rólam. Életem meghatározó mérföldköve volt.

-Most már csak pár utca...

-Igen, igen. A Menyhért utcába jártam persze ezután, ott Nyikos tiszteletes úr kérdezte tőlem egynéhány alkalom után, hogy nem akarok-e konfirmálni. Amikor erre készültünk, megint sokat sírtam, mély, nagyon személyes beszélgetések voltak ezek. Hitről, családról,

jövőről. Ma talán máshogy döntenék egyes dolgokban, ha lehetne.

-Miért pont a gyülekezeti iratterjesztésben találtad meg az egyik legfőbb szolgálatod?

-Pénzügyekkel foglalkoztam aktív életemben, de gyerekkoromban mindent elolvastam, ami kezembe került. Szavalóversenyekre jártam. Érdekes, mert különben pénzügyi területen ugyan, de a Műszaki Kiadónál is dolgoztam fiatalon, sőt könyvtáros végzettségem is van. Látnod, ez a járványhelyzet az olvasni szerető embernek nem is olyan borzasztó, én magam is újra többet olvasok.

-Mit üzennél így a sorokon át a gyülekezetnek, valami biztatót?

-Valahogy pozitívan kellene látnunk, ami körülöttünk zajlik. Legalábbis gondoljunk arra, hogy mennyi technika segítheti már a mi életünket, hogy mégse legyünk egyedül. Örölnünk kell, hogy egy olyan korban élünk, amikor megtörténhet, hogy egy ilyen helyzetben sem vagyunk elszakítva egymástól, hiszen van zoomon bibliaóra, van istentisztelet, sőt barátként, testvérként is gyakran találkozhatunk akár telefonon, interneten keresztül. Élünk ezekkel a lehetőségekkel.

-Kedves Kati, következő alkalommal kiről írunk egy ehhez hasonló kis riportot?

-Szívesen hallanék Pápai Antal testvérünk útjáról, mi és hogyan vezette őt ide közénk.

Elérhetőségeink:

cím: 1162 Budapest, Menyhért u. 42.

weboldal: arpadfoldiref.hu

email: budapest-arpadfold@reformatus.hu

telefon: +3630/483-4638

Nyikos András lelkipásztor

Áldott karácsonyt!